

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci **žalobců a) J. A., b) nezl. S. A.,** zast. zákonným zástupcem J. A., oba zast. JUDr. Marií Cilínkovu, advokátkou, se sídlem Praha 1, Bolzanova 1, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, poštovní schránka 21/OAM, o udělení azylu, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 8. 4. 2003 č. j. 46 Az 397/2003-34,

takto:

I. Kasační stížnost se **zamítá.**

II. Žádnému z účastníků se **nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 2. 12. 2002 č. j. OAM-1050/VL-07-03-2000 rozhodl žalovaný tak, že se žalobcům azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje, a že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Své rozhodnutí odůvodnil žalovaný tím, že nebyly zjištěny skutečnosti, které by vedly správní orgán k závěru, že žalobce J. A., který nebyl členem žádné politické strany ani se před odchodem z vlasti politicky neangažoval, byl v Rusku pronásledován za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný se ohledně hodnocení potíží žalobce J. A. z doby existence SSSR ztotožnil s hodnocením ministra vnitra, jako odvolacího správního orgánu, který v prvním řízení o udělení azylu nezpochybnil žalobcem poskytnuté informace o jeho pobytech v psychiatrických zařízeních. Sám žalobce J. A. při doplňkovém pohovoru dne 20. 8. 1996

potvrdil, že v letech 1992 – 1993 vyšel v Rusku zákon o odškodnění osob nezákonně držených v psychiatrických léčebnách. V jeho případě se však řízení o odškodnění neuskutečnilo, neboť neměl finanční prostředky na advokáta. Žalovaný ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o stavu lidských práv za rok 2001 v Rusku zjistil, že v ní není obsažen ani jediný případ, který by popisoval persekuci osob související s jejich postoji, za které byly v dobách SSSR pronásledovány. Podkladem pro rozhodnutí byla dále informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 7. 4. 2000, podle které možnost soudních nařízení umístění v psychiatrické léčebně existuje v každé normální zemi a Rusko není výjimkou. Podle uvedené informace Zastupitelský úřad České republiky nedisponuje žádnými informacemi o zneužívání psychiatrie v případě likvidace nepohodlných osob. V odůvodnění žalovaný uvedl, že nezpochybňuje subjektivní přesvědčení žalobce J. A., podle jeho názoru však od počátku devadesátých let dvacátého století neexistují objektivní okolnosti takové přesvědčení zakládající. Podle žalovaného nelze strach žalobce považovat za pronásledování, neboť nebylo prokázáno, že další pobyt žalobce J. A. v zemi původu se pro něj z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu stal nesnesitelným nebo by se z těchto důvodů stal nesnesitelným, kdyby se tam vrátil. Žalovaný z uvedených důvodů shledal, že žalobci nesplňují zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobci podle žalovaného nesplňují rovněž důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu. Žalovaný u žalobců neshledal ani skutečnosti odůvodňující udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 azylového zákona.V rozhodnutí byla současně posouzena existence překážek vycestování v případě žalobců a po zhodnocení provedených důkazů, zejména výpovědí žalobce J. A. a informací o zemi původu žalobců nebyla shledána existence překážek vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Proti rozhodnutí žalovaného podali žalobci žalobu, ve které žalovanému vytýkali pochybení, jestliže v důvodech uváděných žalobcem J. A. neshledal důvod pro udělení azylu. Podle žalobců napadené rozhodnutí trpí podstatnými vadami, které mají za následek jeho nesprávnost a nezákonnost. Tvrdili, že žalovaný správní orgán nesprávně vyložil klíčový pojem, a to pojem odůvodněný strach z pronásledování, když sice zjistil, že žalobce J. A. byl asi v letech 1972 – 1990 nedobrovolně umístěn v léčebně pro duševně choré, ale již se nezabýval otázkou, zda-li tyto hospitalizace byly nebo nebyly důvodné. Podle rozhodnutí rady psychiatrů žalobce J. A. nejevil známky duševní choroby a byl proto uznán zcela zdravým. Pokud tedy žalobce J. A. byl nedobrovolně držen a léčen v psychiatrické léčebně, ačkoliv duševní chorobou netrpěl, pak se podle žalobců jednalo o zcela zjevné porušení lidských práv a důstojnosti, jehož podstatou je svého druhu pronásledování. Podle žalobců je nutno neodůvodněné a nedobrovolné léčení v ústavu pro duševně choré pokládat za pronásledování. Žalobci nesouhlasili se závěrem, že nebyly zjištěny žádné informace o zneužívání psychiatrie v případě likvidace nepohodlných osob. Poukázali na zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv v Rusku za rok 2000 (str. 11 překladu), podle níž „úřady mimo to zjevně občas zneužívají psychiatrii k jiným účelům“. Z toho podle žalobců vyplývá, že v Ruské federaci je i nadále psychiatrie zneužívána, čímž je z objektivního hlediska naplněna první podmínka pro udělení azylu, tj. samotná existence takového pronásledování. Není rozhodné, z jakých konkrétních důvodů byl žadatel pronásledován, ale že byl opakovaně nedobrovolně držen v psychiatrických léčebnách, ačkoliv byl duševně zdráv, přičemž do těchto zařízení se vždy dostal prostřednictvím státních orgánů. Tyto traumatické zkušenosti pak založily v žadateli odůvodněný strach z pronásledování, který přetrvává dodnes, a který je motivován traumatizujícími zkušenostmi z nedobrovolných držení v psychiatrických léčebnách. Žalobci vytýkali napadenému rozhodnutí, že vychází z nesprávného zjištění, že v Ruské federaci není psychiatrie účelově zneužívána, když o takovém zneužívání neměl žalovaný žádné informace. Je však povinností správního orgánu takové informace vyhledat,

když objektivně existují. Pokud tedy se žalovaný neseznámil se zprávou Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv v Rusku za rok 2000 a nezahrnul ji do odůvodnění svého rozhodnutí, postupoval v rozporu s § 3 odst. 4 ve spojení s § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu. Podle názoru žalobců rozhodnutí žalovaného trpí podstatnými vadami, když si správní orgán neučinil zcela objektivně úplná zjištění a věc nesprávně právně posoudil. Navrhli proto zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 8. 4. 2002 č. j. 46 Az 397/2003-34 napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Rozhodl dále, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci J.A. na náhradě nákladů řízení částku 3650 Kč k rukám jeho zástupkyně do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Ve svém rozhodnutí vycházel krajský soud ze správního spisu žalovaného a po zjištění, která z něho učinil, dospěl k závěru, že žalobci prokazují splnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu tím, že žalobce J. A. má důvodný strach z neodůvodněného a nedobrovolného umístění v psychiatrické léčebně, neboť v Rusku je i nadále psychiatrie zneužívána, čímž je naplněna podmínka pro udělení azylu tj. existence pronásledování. Soud dále konstatoval, že pokud žalovaný ohledně zneužívání psychiatrie v Rusku neučinil úplná skutková zjištění, když při svém rozhodování nevzal na zřetel a ani do správního spisu nezaložil důkaz zásadního významu pro posouzení této otázky, a to str. 11 zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA za rok 2000, je třeba dospět k závěru, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění. Jestliže se v uvedeném dokumentu na str. 11 uvádí, že skupiny na ochranu lidských práv uvádějí, že úřady mimo to zjevně stále občas zneužívají psychiatrii k jiným účelům, je nezbytné, aby žalovaný po doplnění skutkového stavu uvedeným důkazem posoudil žádost žalobců o udělení azylu podle § 12 zákona o azylu i na základě tohoto zjištění. Soud proto uzavřel, že z výše uvedených důvodů nezbylo, než rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

Proti rozsudku podal žalovaný (dále jen stěžovatel) včas kasační stížnost. V kasační stížnosti především namítal, že považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. s ohledem na nesrozumitelnost a nedostatek důvodů rozhodnutí. Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť měl za to, že vydaný rozsudek znamená natolik podstatný zásah do rozhodovací praxe správního orgánu oprávněného provádět azylové řízení a že je v zájmu právní jistoty a ekonomie nejprve vyčkat názoru Nejvyššího správního soudu a teprve poté případně změnit dosavadní aplikační praxi. K věci uvedl, že žalovaný v celém průběhu správního řízení nezpochybnil žadatelovy potíže z let 1972 – 1990, které přičítal své žádosti opustit SSSR, aby mohl vycestovat do Československa jako do země, odkud pocházeli jeho předci. Podle názoru žalovaného však schválení zákona o odškodnění osob nezákonně držených v psychiatrických léčebnách, jasně prokázalo snahu Ruské federace se po rozpadu SSSR vyrovnat s praktikami předchozího režimu a odčinit příkoří, která byla v psychiatrických léčebnách v minulosti spáchána na občanech bývalého SSSR. Stěžovatel dále uvedl, že při svém hodnocení vycházel nikoliv ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv za rok 2000, ale z aktuálnější zprávy Ministerstva zahraničních věcí o dodržování lidských práv v Rusku za rok 2001, jež podrobným způsobem popisuje situaci v RF včetně případů porušování lidských práv, a v níž není obsažen jediný případ, který by popisoval persekuci osob z důvodů jejich postojů, v souvislosti s kterými byly v dobách SSSR pronásledovány. Stěžovatel vyslovil názor, že události, ke kterým došlo naposledy před více než deseti lety, nemohou při změně socioekonomických podmínek zakládat nárok na udělení azylu. Stěžovatel dále nesouhlasil s vyjádřením, že je zřejmé, že žalobci prokazují splnění podmínek pro udělení azylu podle

§ 12 zákona o azylu s tím, že zletilý žalobce má důvodný strach z nedůvodného a nedobrovolného umístění v psychiatrické léčebně, neboť z odůvodnění rozsudku krajského soudu není zřejmé, podle jakého písmena ustanovení § 12 zákona o azylu v platném znění, má být azyl udělen. Stěžovatel pak považoval rozhodnutí krajského soudu za nepřezkoumatelné ve smyslu chybějících důvodů rozhodnutí, jelikož nebylo prokázáno, z jakých důvodů by mělo ze strany ruských státních orgánů ve vztahu k žadateli o udělení azylu docházet k tvrzenému nebezpečí zneužití psychiatrie, když žalobce sám výslovně prohlásil, že od posledního umístění v psychiatrické léčebně na konci osmdesátých let žádné problémy neměl. Stěžovatel upozornil na to, že žadatel o udělení azylu na území Ruské federace po jejím vzniku nežil, problémy s ruskými státními orgány v celém průběhu správního řízení nezmínil, naopak mu byl vydán cestovní pas, do kterého byl následně zapsán jeho syn. Zcela nejasný pak je tento výrok krajského soudu k osobě nezletilého žalobce – syna S. A., narozeného v roce 1988. Navíc vyjádření krajského soudu o prokázání splnění podmínek § 12 zákona o azylu v platném znění žalobci, považuje stěžovatel za nejasné a předčasné, neboť krajský soud vedle tohoto výroku současně ukládá stěžovateli provést další důkazy, na jejichž základě je ještě nutno posoudit žádost žalobců o udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Stěžovatel navrhoval, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na ustanovení § 3 odst. 4 ve spojení s § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu a konstatoval, že soud výrok rozhodnutí v odůvodnění řádně a srozumitelně odůvodnil, když uvedl, že správní orgán neučinil úplná skutková zjištění ohledně zneužívání psychiatrie v Rusku. Pokud stěžovatel namítal, že soud v odůvodnění nepodává, podle jakého písmena ustanovení § 12 zákona o azylu má být azyl udělen, pak v tomto nelze shledávat ani nesrozumitelnost ani nedostatek důvodů rozhodnutí. Žalobce poukázal na to, že kasační stížnost byla podána v zastoupení Ministerstva vnitra, ředitelem odboru azylové a migrační politiky, kdy jeho titul PhDr. nenasvědčuje tomu, že jsou splněny podmínky § 105 s. ř. s., podle něhož musí být stěžovatel zastoupen advokátem, pokud nemá stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje vysokoškolské právnické vzdělání, které je vyžadováno pro výkon advokacie. Navrhoval, aby kasační soud kasační stížnost zamítl.

Podáním ze dne 8. 8. 2003 sdělil ředitel odboru azylové a migrační politiky, že nedostatek podmínek povinného zastoupení odstraňuje stěžovatel formou pověření ministra vnitra ČR uděleného vedoucí oddělení zástupci činnosti odboru azylové a migrační politiky JUDr. A. H., a uvedené pověření založil do spisu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel své důvody kasační stížnosti opírá o ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb. (soudní řád správní – dále jen s. ř. s.), podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Stěžovatel nesouhlasí se závazným právním názorem vysloveným v napadeném rozsudku a považuje tento názor soudu za nedostatečně odůvodněný a nesrozumitelný. Nedostatek důvodů spatřuje stěžovatel v tom, že z odůvodnění rozsudku krajského soudu není zřejmé, podle jakého písmene ustanovení § 12 má být azyl udělen a dále v tom, že nebylo prokázáno, z jakých důvodů by mělo ze strany ruských státních orgánů ve vztahu k žadateli o udělení azylu docházet k tvrzenému nebezpečí zneužití psychiatrie, když sám žalobce výslovně prohlásil, že od posledního umístnění v psychiatrické léčebně na konci osmdesátých let žádné problémy neměl.

Podle ustanovení § 12 zákona o azylu, se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Krajský soud v závazném právním názoru zcela jednoznačně vyslovil, že žalobci prokazují (nikoliv prokázali) splnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 zákona tím, že žalobce J. A. má důvodný strach z neodůvodněného a nedobrovolného umístění v psychiatrické léčebně, neboť v Rusku je i nadále psychiatrie zneužívána, čímž je naplněna podmínka pro udělení azylu, tj. existence pronásledování. Krajský soud v tomto směru vycházel ze zjištění učiněných ze správního spisu, z něhož lze zjistit, že žalobce opustil vlast v roce 1995 z politického, náboženského a národnostního důvodu, že chce žít v České republice, která je vlastí jeho předků. Ze správního spisu lze dále zjistit, že žalobce měl v zemi svého původu problémy v souvislosti s odmítnutím účasti na invazi vojsk Varšavské smlouvy do Československa v roce 1968 a dále pro snahu v roce 1971 vycestovat do bývalého ČSSR. Žalobce byl nedůvodně a nedobrovolně umísťován v psychiatrických léčebnách jak v bývalém SSSR, tak poté ve Vilniusu, což trvalo prakticky 25 let s menšími přestávkami. V léčebnách nebyl léčen, byl vystaven týrání ze strany pacientů a sanitáře. Ve výše uvedeném je možno spatřovat důvody, pro které mohlo ze strany ruských státních orgánů ve vztahu k žadateli o udělení azylu docházet k tvrzenému nebezpečí zneužití psychiatrie.

Stěžejní je podle názoru Nejvyššího správního orgánu výklad neurčitého právního pojmu „odůvodněný strach z pronásledování“ podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Jedná se o víceznačný pojem, jehož definici neobsahuje žádný právní předpis. Soud v daném případě přezkoumává, zda ve vztahu k danému pojmu byla uplatněna zásada materiální pravdy ukládající povinnost správnímu orgánu zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, na jehož základě je pak právem správního orgánu kvalifikovaně rozhodnout. Bylo tedy třeba zjistit, zda v posuzované věci byly při výkladu pojmu odůvodněný strach z pronásledování, tj. v daném případě z nedobrovolného a neodůvodněného umístění v psychiatrické léčebně v Rusku, zajištěny všechny skutečnosti a podklady rozhodující pro posouzení výše uvedeného neurčitého právního pojmu.

Nejvyšší správní soud sdílí názor krajského soudu vyslovený v napadeném rozsudku, tj. že stěžovatel neučinil úplná skutková zjištění ve vztahu k existenci pronásledování formou nedobrovolného umístění v psychiatrické léčebně. Neúplnost skutkových zjištění pak stejně jako krajský soud spatřuje v tom, že stěžovatel nevycházel při posouzení této otázky ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA za rok 2000, podle níž je psychiatrie občas

zneužívána k jiným účelům. V této souvislosti nutno poukázat i na to, že ve zprávě Ministerstva zahraničních věcí, odboru lidských práv, ze dne 7. 4. 2000, tj. v období časově blízkém výše namítané zprávě Ministerstva zahraničních věcí USA za rok 2000, se (mj.) uvádí, že ZÚ nedisponuje žádnými informacemi o zneužívání psychiatrie v případě likvidace nepohodlných osob. Problém existence zneužívání psychiatrie je tedy posuzován v obou dokumentech, které spadají do prakticky shodného časového období, odchylně, což nasvědčuje rovněž tomu, že je třeba, aby se správní orgán touto otázkou znovu zabýval.

K námitce stěžovatele, že při svém hodnocení vycházel nikoliv ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA a dodržování lidských práv v Rusku za rok 2000, ale z aktuálnější zprávy Ministerstva zahraničních věcí o dodržování lidských práv v Rusku za rok 2001, jež podrobným způsobem popisuje situaci v RF včetně případů porušování lidských práv, a v níž není obsažen jediný případ, který by popisoval persekuci osob z důvodu jejich postojů, v souvislosti s kterými byly v dobách SSSR pronásledovány, třeba uvést, že tato skutečnost nemůže ničeho změnit na správnost závazného právního názoru vysloveného krajským soudem, neboť tato skutečnost sama o sobě neznamená, že možnost zneužívání psychiatrie v Rusku neexistuje. Není vyloučeno, že údaje o takových případech chybí proto, že zpráva na tuto oblast dodržování lidských práv nebyla zaměřena, aniž by to současně znamenalo, že v mezidobí (od roku 2000 do roku 2001) došlo v tomto směru v RF ke zlepšení situace. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že k řádnému a spolehlivému zjištění skutečného stavu věci ve smyslu § 3 odst. 4 a § 32 odst. 1 správního řádu, je třeba, aby stěžovatel doplnil skutková zjištění o zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv v Rusku za rok 2000 a teprve po doplnění skutkového stavu posoudil žádost žalobců o udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a to i na základě tohoto zjištění. Výše uvedený důvod kasace rozhodnutí správního orgánu svědčí i nezletilému žalobci S. A., neboť je nutno vycházet z toho, že nezletilý azylant bude sledovat osud svého otce. Rozhodl-li správní orgán o žádosti nezletilého azylanta, podané z týchž důvodů jako žádost jeho otce rozhodnutím, v němž ve vztahu k nezletilému použil tytéž důvody pro zamítnutí žádosti, pak je třeba vycházet z toho, že i rozhodnutí soudu se vztahuje k oběma žadatelům o azyl, tedy i k synu S. A.

Námitku stěžovatele, že vyjádření krajského soudu o prokázání splnění podmínek § 12 zákona o azylu žalobci, považuje Ministerstvo vnitra jako stěžovatel za nejasné a předčasné, neboť krajský soud vedle tohoto výroku současně ukládá Ministerstvu vnitra provést další důkazy, Nejvyšší správní soud důvodnou neshledal. Krajský soud v Praze totiž ve vysloveném právním názoru neuvádí, jak se myslně stěžovatel domnívá, že by žalobci prokázali splnění podmínek § 12 zákona o azylu, nýbrž, že prokazují splnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Soudem použité sloveso je uvedeno v nedokonavém vidu, což znamená, že děj ještě nebyl ukončen. Nelze tedy vycházet z toho, že by soud v závazném právním názoru vyslovil, že žalobci již prokázali splnění podmínek pro udělení azylu. Za této situace pak Nejvyšší správní soud považuje za jasný a nikoliv předčasný závěr krajského soudu o tom, že žalovaný po doplnění skutkového stavu posoudí žádost žalobců o udělení azylu podle § 12 zákona o azylu i na základě zjištění učiněného z tohoto doplnění. Neuvedení písmena u ustanovení § 12 zákona o azylu nepovažuje za důvod nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, resp. jeho závazného právního názoru, neboť je-li rozhodnutí správního orgánu zrušeno pro vady řízení spočívající v nedostatečném zjištění skutkového stavu, je třeba, aby po doplnění skutkového stavu byla žádost žalobců znovu právně posouzena z hlediska všech důvodů v ustanovení § 12 zákona o azylu uvedených.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že v postupu krajského soudu ani ve vysloveném právním názoru obsaženém v napadeném rozsudku neshledal pochybení. Napadený rozsudek

nepovažuje za nepřezkoumatelný a nezjistil ani jinou vadu řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Ze všech těchto důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud jde o návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že v důvodech uváděných stěžovatelem nelze spatřovat důvod pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve smyslu § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s., neboť neshledal, že by výkon pravomocného rozsudku Krajského soudu v Praze znamenal pro stěžovatele nenahraditelnou újmu. Z těchto důvodů soud odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznal.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel nebyl v kasační stížnosti úspěšný, a žalobci podle obsahu spisu náklady řízení o kasační stížnosti nepožadovali.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. 10. 2003

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu